

рътъ страшно бучи, а снѣга едва що прѣстана да вали.

Въ това врѣме къмъ селото Ш. бавно крачеше едно 26 годишно момче, като затѣваше тукъ-тамъ изъ дълбокия снѣгъ. То съ послѣдни сили мѣкнѣше на рѣцѣ единъ полумъртавъ трупъ. Отслабнѣло отъ умора, силитѣ му го напускахъ, но като мислѣше за нещастната жертва, то продължаваше да върви. Още малко и той ще бѣде спасенъ. . . .

Този човѣкъ бѣше дѣдо Никола. Прѣди нѣколко дни той бѣ отишълъ въ близкия градъ Г. за да купи стока за дюгения си. Тази сутрина той стана много рано, натовари конѣтъ съ стоката и трѣгнѣ да се върне.

Прѣминаваше прѣзъ Стара планина. Вѣтърътъ почнѣ все по-силно и по-силно да бучи, а снѣга захванѣ по-често да вали. Бурята настѣпваше. Отъ минута на минута вѣтърътъ се усилваше и вѣявицата почнѣ да го задушавя. Студътъ станѣ нетърпимъ. Небето прѣтъмнѣ, вѣявицата станѣ още по-силна, а снѣгътъ брѣскаше постоянно лицето му и той не можеше да погледне.

Дѣдо Никола бѣше верѣдъ планината. Вѣявицата затрупа пѣтя и той вървѣше на посѣка. Конѣтъ затнѣхъ въ една прѣспа! Вѣтърътъ станѣ още посиленъ и го тласкаше все напредъ. Уморенъ, отслабнѣлъ и измръзнѣлъ, той едва прѣвали планината и паднѣ тамъ полумъртавъ.

Надвечерь, когато бурята бѣше утихнѣла, малкия Владимиръ излѣзе съ шейната си отъ вѣнъ селото, за да се плѣзга по гладкия ледъ. Като дойде до планината той забѣлѣза че нѣщо се чернѣе надъ снѣга. Отиде тамъ и видѣ единъ полумъртъвъ човѣкъ, когото снѣга едва бѣше позатрупалъ. Но какъ да му помогне? Ако го остави тукъ и отиде въ село да вика хора, може би до тогава той да умрѣ. Безъ да мисли